

Tuần Báo Vô Vi

7 tháng 5 năm 2023

Số 654

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Mỗi ngày một sự kiện để làm gì ?
- 2) Việc gì là chánh ?
- 3) Việc gì nguy hiểm nhất ?
- 4) Tu hành tinh tấn là sao ?
- 5) Thiết tha tu tiến là sao ?
- 6) Dứt khoát chuyện đời để làm gì ?
- 7) Lưu ý đóng góp có hữu ích gì không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

1) Singapore, 09-08-2005 7:00 AM Hỏi: <i>Mỗi ngày một sự kiện để làm gì?</i> Đáp: Thừa mỗi ngày một sự kiện để sửa đổi. Kệ: Mỗi ngày một sự kiện khác nhau Thể hiện chuyện phải, tự làm xong Sáng suốt minh tâm đều thường nhứt Thành tâm tu luyện tự tâm hiền.	2) Singapore, 10-08-2005 8:00 AM Hỏi: <i>Việc gì là chánh?</i> Đáp: Thừa việc ăn là chánh. Kệ: Ăn uống để sanh tồn tiến bước Khai triển chơn hồn tự chứng tâm Quy hội tình người chung một lối Thành tâm tu luyện chuyện chuyên cần.
3) Singapore, 11-08-2005 6:55 AM Hỏi: <i>Việc gì nguy hiểm nhứt?</i> Đáp: Thừa việc dứt hơi thở là nguy hiểm nhứt. Kệ: Thành công thất bại là chuyện thường Quý tướng Trời cao là việc chánh Thực hiện công phu là phát triển Tu hành tinh tấn là điều cần.	4) Japon, 12-08-2005 6:10 AM Hỏi: <i>Tu hành tinh tấn là sao ?</i> Đáp: Thừa tu hành tinh tấn là điều hòa liên tục. Kệ : Thực hành tinh tấn tự sửa tâm Giải tỏa sân si tự giải sầu Quy hội tình người không gián đoạn Thực hành chánh pháp nhớ Trời ghi.
5) Japon, 13-08-2005 6:20 AM Hỏi: <i>Thiết tha tu tiến là sao ?</i> Đáp: Thừa thiết tha tu tiến là phải hành liên tục đứng đắn. Kệ : Phân minh đời đạo tự thực hành Giải tỏa rên trui tự tiến nhanh Chánh pháp thực hành không dám bỏ Hướng thượng thực hành triển tâm linh.	6) Japon. 14-08-2005 6:30 AM Hỏi: <i>Dứt khoát chuyện đời để làm gì?</i> Đáp: Thừa dứt khoát chuyện đời để dễ tu hơn. Kệ: Dứt khoát chuyện đời dễ tu hơn Buông bỏ chuyện đời tâm hành pháp Khai triển chính mình dễ tiến tu Thành tâm tu luyện hội điều lành.
7) Japon, 15-08-2005 7:20 AM Hỏi: <i>Lưu ý đóng góp có hữu ích gì không?</i> Đáp: Thừa lưu ý đóng góp rất dễ thành tựu. Kệ: Hành pháp quy nguyên chơn thiện ý Giải tỏa phiền ưu tự quý mình Trí tuệ phân minh đường chánh giác Cần khôn ban chiếu tâm thanh thản.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 26 (tiếp theo)

...
“*Không đi không tiến không tầm*”: Phần hồn không chịu đi, không chịu tiến, không chịu tầm.

“*Làm sao hiểu rõ dương âm thế nào?*”: Biết bên trong tổ chức cái âm cái lạnh nó như thế nào? Không hiểu. Diễm âm nằm ở đâu? Diễm dương nằm ở đâu? Bây giờ chúng ta thấy rõ rồi. Càng ngày càng tu, chúng ta càng phát giác đàn ông bên trong là dương, bên ngoài là âm. Đàn bà bên trong là âm, bên ngoài là dương. Nó sửa ngược lại. Thì đàn ông dùm đàn bà là dùm bên ngoài của họ, còn đàn bà dùm đàn ông là dùm bên ngoài của họ mà thôi. Hai bên thương yêu nhau, biết nhau, duyên diễm tương hội thương yêu nhau một thời gian nào, mà rõ hết chuyện bên ngoài rồi thôi, trở về bên trong, thì ông ra ông, bà ra bà.

Cho nên, cái duyên một thời gian bao nhiêu năm đó rồi hết duyên với nhau. Khi các bạn hiểu được nguyên lý này, thì vợ chồng không có trách nhau. Hết rồi! Nó hết duyên rồi. Hết cái duyên đời thì phải trở về cái duyên đạo. Thấy cái gì cũng nghịch hết. Lúc đó thức giấc mới tu. Thấy cái gì cũng chán hết mới tu. Bởi vì mình có chồng, trước kia sống chết để lấy ông này, nhưng mà bây giờ tại sao chán ông này? Tôi chết sống để lấy bà này, mà sao bây giờ chán bà này? Càng chán đời mới bước qua đạo. Cái chuyện tổ chức sắp đặt của ông Trời rất tinh vi. Bạn có cố gắng ca tụng này kia nọ, nhưng mà cái đó nó chán là nó chán. Sự thật là nó chán. Nó chán đời mới bước qua đạo để tầm tiến theo duyên cơ sẵn có của nó mới đạt được pháp siêu diệu trong nội tâm. Nó được thoải mái, nó được cởi mở.

Mọi người đều sống trong sự giới hạn và quy định mức tiến trong cuộc hành hương của mỗi phần hồn đều khác nhau. Nhiều người nói tôi bây giờ không lấy được ông này là thôi, tôi không chịu, tôi sẽ tự tử chết. Nhưng mà lấy rồi thì sao? Sao tôi thấy chán ông quá! Tôi không lấy được bà này, tôi cũng tự tử, mà bây giờ tôi chán bà quá. Nhắc tới bà là tôi cũng chán rồi. Nhắc tới ông là tôi cũng chán rồi. Tôi muốn cạo tóc đầu để đi tu. Phải không?

Tùy theo duy thức phát triển của các bạn. Nếu các bạn tuổi trẻ không đi lấy vợ, không đi lấy chồng, mà duy thức các bạn mở rồi, thì các bạn được cứu rồi một đoạn đường rất nhọc nhằn mà các bạn phải học, thì các bạn cố gắng tu hạnh trì đầy đủ ý thức. Mà cố gắng tu thì nó mới vượt khỏi, không bị kẹt. Còn nếu không cố gắng tu thì sẽ bị kẹt. Chắc chắn là cái đó phải học. Bài học tự động phải học. Bề trên không cấm vấn đề vợ chồng, nhưng mà trong cái duy thức mình phát triển rồi, thì mình thấy cần đi con đường tắt, để tiến tới sáng suốt hơn là bị kẹt. Có vợ có chồng rồi cũng tiến về sáng suốt nhưng mà nó chậm hơn.

Cho nên, hiện tại bề trên cho chúng ta mỗi người có một sự thông minh tự suy xét việc nên làm và không nên làm, cần thiết hay không cần thiết đó thôi. Các bạn sai một chút thì cái cần thiết và cái không cần thiết nó lẫn lộn, việc đi trước việc đi sau nó chậm trễ. Đụng phải rồi cũng như người say rượu, chán ngán cũng như anh “boxer” đánh ngã xuống đài vậy thôi! Cho nên cặp vợ chồng nào cũng vậy đó thôi. Sự thật rồi cũng vậy. Bây giờ chưa có cơ hội vợ chồng thì ước mong ghê lắm, nhưng mà có cơ hội rồi thì đi tới chỗ chán. Tu mà không hành thì cũng như không. Lý thuyết và thực hành phải đi đôi mới có cơ hội học hỏi rõ rệt hơn.

“*Tình thương ban rải tùy con*”: Tùy con biến chuyển của nội tâm con người thì nó ứng thấy được tình thương của bề trên ban rải. Khi các bạn đi tới cùng cực nguy hiểm, đau khổ, lúc đó các bạn mới thấy được tình thương của Trời Phật đã dành cơ hội cho các bạn tiến hóa. Tự mình vươn lên mới là chánh, còn thiên hạ giúp đỡ mình không là chánh đâu.

“*Mẹ vì con trẻ chẳng hờn nhơn gian*”: Mẹ đã mở rộng cửa cho các con Ngài và để cho nó tiến tới. Không hờn nhơn gian, nếu trời đất mà hờn nhơn gian thì sập rồi, chúng ta đâu còn cơ hội ở đây nghiên cứu đạo pháp, nói chuyện tu, học chơn lý, nói triết lý này kia.

Chúng ta có lỗi, chúng ta có sự sai lầm, nhưng mà thiên môn (cửa Trời) vẫn mở rộng để chờ chúng ta tiến hóa, diu dắt chúng ta, mong chúng ta tiến, đổi hạnh tốt và học hỏi để sửa chữa tiến tới.

“*Mong con sớm xét luận bàn*”: Mong con càng ngày càng hiểu lấy sự sai lầm của chính mình và nghiên cứu rõ rệt hơn.

“*Con đang chánh giác là đang quy tâm*”: Con đang tự mình hiểu, sửa, là con đang quy tâm, trở về với mình.

Cho nên, các bạn sân si do đâu? Do sự thiếu sáng suốt. Các bạn nên vun bồi sự sáng suốt và dòm thấy các bạn nhiều hơn dòm thấy thiên hạ. Phải trở về với bạn, quy tâm. Lấy con đang chánh giác là hiểu mình. Đó mới là chánh giác.

Sự kiên nhẫn bàn bạc của người mẹ hiền, luôn luôn hướng dẫn và chờ đợi mức tiến của người con. Luôn luôn người mẹ thương yêu, hiểu được nhưng

mà không nói được. Nhiều khi hiểu được việc này, việc kia, việc nọ sẽ xảy ra như vậy, chắc chắn như vậy, còn hơn thầy bói nữa, hơn một vị tiên tri, nhưng người mẹ không làm gì được, đành để con phải đụng, vì cái bản tánh ương ngạnh, ngạo mạn của nó. Nó tưởng sự tri giác của nó là hay hơn người mẹ, giỏi hơn người cha của nó. Nó phải đụng, phải đau đớn, rồi mới chán ngán. Sau cái chán ngán nó mới tu.

Cho nên, mỗi mỗi ở thế gian, mẹ thương con, cha thương con, muốn cho nó sớm thức giác, muốn độ cho nó giỏi hơn mình, nhưng mà không bao giờ nó chấp nhận, bởi vì trình độ của nó mới tới đó thôi. Phải cho nó học, bắt buộc phải cho nó học. Không thể nào không cho nó học mà nó thành công.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Monaco, ngày 14 tháng 3 năm 1999

CƯỜI (tiếp theo)

Cười Nam Mô tự thức
Cười không tức không hờn
Cười tùy con tiến hóa
Cười chẳng có chẳng không
Cười cuồng phong biến mất
Cười xây cất đạo tâm
Cười âm thầm tự thức
Cười giải mức ăn thua
Cười chẳng mua chẳng bán
Cười một lòng xây dựng
Cười muôn dân vui sướng
Cười đường hướng khai tâm
Cười của công là một
Cười dựng cột xây nhà
Cười an vui ấm áp
Cười khai vị ăn ngon
Cười làm con vẫn khỏe
Cười thêm trẻ không già
Cười tình ta là một
Cười tự lột trần tâm
Cười khai thông bát ngát
Cười khai thác mê lầm
Cười giữ tâm thanh sạch
Cười bá mạch khai thông
Cười việc càng giải quyết
Cười thời tiết vẫn thông
Cười trong lòng bớt bận
Cười chẳng hận buồn lo
Cười thực chất khai thông
Cười không trông không nhớ
Cười không nhờ ai cứu
Cười hồn nhiên tiến hơn
Cười thóa mạ cũng không
Cười một lòng tiến hóa.

Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.10 PHẨM LITTA

94. CHUYỆN NỖI KINH HOÀNG (Tiền Thân Lomahamsa)

Nay nóng ran lạnh buốt...,

Câu chuyện này, khi trú ở Patikarama gần Tỳ-xá-ly, bậc Đạo Sư, đem theo y bát, thích thú đi theo giáo pháp của Sát-đế-ly Kora, Sunakkhatta trở thành một gia chủ, trong khi Kora bị tái sanh làm thân A-tu-la Kalakanjaka thường bỏ hành trong ba vòng tường của Tỳ-xá-ly, chỉ trích bậc Đạo Sư và nói:

- Sa-môn Gotama không có pháp thượng nhân, không có trí kiến thù thắng xứng đáng với bậc thánh. Sa-môn ấy thuyết pháp, pháp ấy tự mình tạo ra, do suy luận tác thành, tùy thuận trắc nghiệm và thuyết pháp cho một mục tiêu đặc biệt, không có thể dẫn người thực hành đến diệt tận khổ đau.

Rồi trong khi Tôn giả Xá-lợi-phất đi khát thực, nghe lời chỉ trích của kẻ ấy như vậy, và khi trở về, Tôn giả báo cáo sự việc ấy lên Thế Tôn. Ngài nói:

- Sunakkhatta phần nộ và ngu si. Do phần nộ, nó không biết khi nói rằng: Pháp ấy không có thể dẫn người thực hành đến tận diệt khổ đau, như vậy tức là tán thán công đức của Ta. Nay Xá-lợi-phất, Ta có được Sáu Thắng Trí, đây là pháp thượng nhân của Ta. Ta có Mười Lực, có

Bốn Vô sở úy, có trí biết bốn sanh hữu, và có trí biết năm sanh thú. Đây là pháp thượng nhân của Ta. Ta có pháp thượng nhân như vậy. Ai nói rằng: Sa-môn Gotama không có pháp thượng nhân, người ấy, nếu không chấm dứt lời nói ấy, nếu không chấm dứt tâm ấy, nếu không từ bỏ tà kiến ấy, sẽ bị rơi vào địa ngục.

Sau khi nói công đức các pháp thượng nhân tự có, bậc Đạo Sư nói thêm:

- Nay Xá-lợi-phất, nghe nói Sunakkhatta ưa thích tà khổ hạnh khó hành trì của Sát-đế-ly Kora, do ưa thích tà khổ hạnh nên nó không thể tịnh tín đối với Ta. Cách đây chín mươi một kiếp, Ta sống đời Phạm hạnh gồm có bốn phần, để suy tư tìm hiểu tà khổ hạnh ngoại đạo thật sự có căn bản chân lý hay không. Là người tu khổ hạnh, Ta tu khổ hạnh đệ nhất. Là người hạnh trì thô thực, Ta tu hạnh thô thực đệ nhất. Là người hành trì yếm ly, Ta tu hạnh yếm ly đệ nhất. Là người hành trì hạnh viễn ly, Ta tu hạnh viễn ly đệ nhất.

Sau khi nói như vậy, theo lời yêu cầu, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

(còn tiếp)

